

dende regler kan optræde som udløsende faktor for såvel hjælp til selve uddannelsen som til pågældendes og familiens underhold under uddannelsen.

Som anført i besvarelsen af spørgsmål 4 kan bestemmelserne i revalideringsloven ikke siges at bygge på et retsprincip. Tildeling af ydelser forudsætter — som efter den øvrige lovgivning, der foreslås afløst af bistandsloven — en skønsmæssig vurdering i det enkelte tilfælde, og man kan således ikke sige, at der automatisk indtræder ret til visse ydelser.

Spørgsmål 47 a:

Under henvisning til svaret på spørgsmål 47, jfr: svaret på spørgsmål 53, udbedes *et notat om revalideringslovens anvendelse i uddannelsessituationen*. Af notatet må så vidt muligt fremgå:

Størrelsen af ydelserne, herunder til personlige fornødenheder, med angivelse af, hvorledes disse ydelser størrelsesmæssigt forholder sig dels til de ydelser, de efter lov-

forslaget skal afløses af, dels til udvidet hjælp efter forsorgsloven.

Om revalideringens *lommepenge* eventuelt forekommer for høje i visse situationer, eksempelvis ved højskole- eller efterskoleophold, ved sammenligning med de øvrige elevers niveau?

Til hvilke grupper revalideringshjælpen ydes med en vurdering af, i hvilket omfang der er tale om en *ensartet praksis* for landet som helhed, og i hvilket omfang praksis kan siges at være for *lempelig*. Der tænkes her ved på hjælp til handicappede unge, som alligevel — ved forældrenes hjælp — ville have en efter deres evner passende uddannelse, og på hjælp i separations- eller skilsmissetilfælde, hvor uddannelsens finansiering burde have været led i separations- eller skilsmissevilkårene.

Svar:

Der henvises til vedhæftede notat om revalideringslovens anvendelse i uddannelsessituationer.